

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: I Spillesalen

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "I Spillesalen", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 417. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid58578/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

„Ja, i Aften!“ ømt hun sukker,
rejser sig — og farer sammen;
thi det var, som Marmorstøtten
rørte sig, og som i Luften
Kogret klang og Pilen suste.

Hvem var det, som stod i Døren,
rank og bleg og med det sære
overlegne Træk om Munden?
Hvis var disse sorte Øjne
med den underlige Lysning
som af Lynglimt over Havet?

„Charles!“ hvisked hun. „O, Charles!
Hvor du gjorde mig forskrækket!“

Men han højed sig og lukked
med et Kys de varme Læber,
som fik aandet i hans Øre:
„Charles, Charles! Denne Lykke
tror jeg vil til sidst os dræbe!“

I SPILLESALEN.

Dette Værelse fik ingen
Sans for ømme Hyrdescener —
et Fortuna-Tempel er det,
som de gamle kønt forener.

Jydske Præster og Adjunker,
Kammerrader og Forvaltre
ofrer her i hellig Tavshed
hver sin Skærv paa hendes Altre.

Alterrøgen — fin Kanaster —
bølger frem af Merskumspiber,
og Gudinden bliver anraabt
i et Sprog, som faa begriber.

„Spurgt til Nolo?“ — „Fy for Pokker!
Han krøb under med Manille;
men, pas paa, den holder ikke —
se, dér faldt han for Spadille!“

„Alter Solo!“ — „Hvad behager?“
„Grande Tournée!“ — „Lad se, De vipper
op i Pique! — Nej, det blev Caro! —
Av, saa tror jeg, Provsten slipper!“

Medens her man ivrigt følger
med Bataillen, man leverer,
sidder hist i Sofahjørnet
tvende ældre Officerer.

En vemodig Sjælcadel
klart den førstes Ansigt tegner;
i den andens ses fornemligt
kun et Skæg og Sommerfregner.

Melankolsk den første stirrer
op i Loftet, mens den anden
ivrigt hvisker: „Det var Pokkers!
Saa De kender altsaa Manden?“

Ja, det ligner Løjtnant Charles!
Se ham blandt de unge Piger —
der er noget, som erindrer
om en løsladt Kongetiger.

Om en Tiger eller ogsaa
om en Falk imellem Duer —“
„Som De vil! For mig han ligner
mest en Edderkop blandt Fluier.“

„Hvad? En Edderkop!“ — „Ja, sikkert!
Jeg Beviset straks skal føre. —
Om den unge Hr. von Charles
skal De saa min Mening høre.

Ser De, som hiint Dyr, der skaber
af sit eget Jeg sin Bygning,
hvortil lurende det hænger
midt i Skovens mørke Tykning,

Som en Edderkop, der spinder
Jærgergarn bag Busk og Stammer,
til en eulig, stakkels Fange
føler Undergangens Jammer,

Saadan spinder han sit Forholds
fine Net af falske Traade —
selv forstaar han dem; men hende,
Byttet, bliver de en Gaade.

Saadan lærer han i Mørket
bag det Fangegarn, han spinder,
indtil midt i Labyrinten
Sommerfuglen sig befinder.

Naar den da, i Farver hyllet,
klædt i Silkeflor og Gaze,
spræller ynkeligt i Nettet
uden Anstand, uden Grace,

Naar den hildet er i stærke
Lidenskabers sejge Traade,
nærmer han sig tavs, forsigtig,
med et Smil — men uden Naade.

Og han lægger til den skønne
Fanges Mund de smalle Læber,
og han aander Gift i Hjertet,
Gift, som døver, Gift, som dræber.

Vel at mærke ikke hende
— dertil er han for aimabel! —
Nej, den dræber Kyskhedstanken,
der for ham er impassabel.

Af Sofismer og af Rænker,
Øjekast og Kys og Taarer
spinder han de fine Lænker,
hvormed Byttet han bedaarer.

Naar det da er bundet, bastet,
og af Smigergiften lammet,
naar det alting bort har kastet,
vildt af Sansers Ild opflammet,

Naar det gisper i den sidste
svage Skælvens søde Smerte —
da han jubler, da han sejrer,
da sig løfter stolt hans Hjerte.

Og han føler sig som Hellas'
gamle Gud blandt Nymfers Vrimmel.
Eller snarere som Satan,
da han stormed Herrens Himmel.

Og end stærkere han knuger
sig omkring sit fine Bytte,
og som Edderkoppen langsomt
Draabe han for Draabe suger.

Ja, han suger ganske sagte
Blødets Strøm fra Kind og Læber,
føler vellystgrum den sidste
Skælven, før han helt det dræber.

Ser det faareblændte Øjes
sidste Blik mod Himlen vendes,
lytter til det sidste Suk, som
klinger førend Kampen endes.

Men naar Nattens tunge Taager
sig for Morgnens Sol har leltet,
hænger hendes Angers Taarer
som en Duggkrans trindt i Nettet.

Hendes Blik i Rædsel stirrer,
og hun sukker: „Din er Brøden!
Ak, jeg kunde jo ej andet;
thi jeg elsker dig til Døden!“

Men han rejser sig, og Nettet
Tryllevæv med ét han bryder;
om hans smalle Læber kruser
sig et Smil, som hun kun tyder.